

Prvi dan, prva novela: Musciatto Franzesi je bil zelo bogat in velik trgovec. Burgundijci, ki so sloveli kot hudobni in nepošteni prepirljivci, so si pri njemu sposodili denar in Musciatto je potreboval nekoga, da bo ta denar iztirjal nazaj. Spomnil se je Ciappelletta da Prata, ki je bil najslabši človek, kar se jih je kdaj rodilo. Bil je notar in je brez sramu ponarejal vse pogodbe, rad je lagal pod prisego, kradel in ropal, preklinjal Boga ter moril in klal. Nikoli ni zahajal v cerkev, rad pa je obiskoval pivnice in hodil po vseh drugih sramotnih krajih. Bil je tudi močno zaljubljen v ženske. Ciappelletto je bil tudi velik podpornik gospoda Musciatta, zato se je temu zdel ravno pravšnji za izterjevalca. Ciappelletto je sprejel nalogo ter se naselil v hišo dveh bratov, kjer je na smrt zbolel. Brata sta na dom poklicala redovnika, da bi se Ciappelletto pred smrtjo spovedal. Ciappellettu, ki je kršil božje zapovedi celo življenje, se lažna spoved pred smrtjo ni zdela problem. Ko je redovnik stopil v sobo, mu je Ciappelletto zagotovil, da se spoveduje vsaj enkrat na teden. Očarani redovnik mu je začel postavljati vprašanja o njegovih grehih. Ciappelletto mu je zagotovil, da je nedolžen, da je Boga žalil samo z užitkom ob pitju vode med štiridesetdnevnim postom, da je Cerkvi in Bogu posvetil večino svojega bogastva, ki si ga je zaslužil tekom življenja ter da ni nikoli zaradi jeze zakrivil uboja ali se na koga razjezil. Redovnik je bil vse bolj in bolj osupel, ter je bolniku zagotavljal, da so njegovi grehi neznatni. Ciappelletto se je spovedal še o tem, da je nekoč grdo govoril o sosedu, ki je pretepal svojo ženo, da je nekoč po nesreči vzel preveč denarja za prodano sukno in po dolgem prepričevanju redovnika je priznal, da je v otroštvu preklel svojo mamo. Nekaj dni po spovedi je Ciappelletto umrl. Na njegovem pogrebu so pripovedovali o njegovem spoštovanju vrednem življenju. Vsem prisotnim je to vzbudilo spoštovanje in umrlega so častili kot svetnika. Pokopali so ga v marmorni grobnici ter ga poimenovali sveti Ciappelletto.

Prvi dan, tretja novela: Saladin je iz preprostega moža postal babilonski sultan. V mnogih bitkah je premagoval saracenske in krščanske kralje. V vojnah je porabil vse svoje zaklade ter je zato potreboval denar. Spomnil se je bogatega Žida Melkizedeka, ki je posojal denar z oderuškimi obrestmi. A Žid je bil skop in mu prostovoljno nebi nikoli posodil denarja, Saladin pa ga tudi ni hotel jemati na silo. A ker je potreba po denarju rasla, si je Saladin odločil priboriti denar s silo, ki bi bila videti upravičena. Žida je povabil k sebi na dom in ga vprašal, katera izmed ver je resnična; judovska, saracenska ali krščanska. Žid je vedel, da ga hoče Saladin ukaniti, zato mu je namesto odgovora povedal zgodbo o očetu in treh sinovih. Oče je moral pred smrtjo enemu izmed sinov zapustiti prstan, ki se je v družini prenašal in roda v rod in je posamezniku zagotavljal dediščino in popolno oblast nad ozemljem. A ker je vse tri enako ljubil, je dal narediti še dva enaka prstana. Pred smrtjo je vsem sinovom obljubil prstan in potem je vsakemu sinu zapustil enega izmed njih. A ker so si bili

prstani tako podobni niso sinovi nikoli izvedeli, kateri izmed njih je pravi. Žid je zgodbo uporabil kot prispodobo o Bogu in verah ter Saladinu naposled odgovoril, da prav tako kot vprašanje, kateri od bratov ima pravi prstan, tudi vprašanje ver še ni rešeno. Saladin je naposled Židu povedal, da potrebuje denar in ta mu ga je z veseljem posodil. Saladin mu je vse vrnil in mu poklonil velikanske darove ter veliko spoštovanje in visoko čast. Postala sta dobra prijatelja in Žid je s svojo modrostjo vedno stal ob Saladinovi strani.

Drugi dan, deveta novela: Bernabo je bil eden izmed premožnih italijanskih trgovcev, ki so nekega dne v Parizu popivali in se pogovarjali o zvestobi svojih žena. Vsi razen Bernaba so trdili, da njihove žene prav tako kot tudi oni rade skačejo čez plot. Bernabo pa je zagotavljal, da je njegova žena najbolj zvesta izmed vseh ter da ga ne bi nikoli prevarala. Med trgovci je bil tudi Ambroguiuolo, ki se je smejal Bernabojevi hvali ter trdil, da lahko sam njegovo ženo zapelje v treh mesecih, če je Bernabo ne posvari pred njim. Bernabo, ki je bil popolnoma prepričan v zvestobo svoje žene je stavil 5 tisoč zlatov da Ambroguiuolo njegove žene ne bo zapeljal. Ambroguiuolo je odpotoval v Genovo, kjer je podkupil služabnico Barnabojeve žene Zinevre, da je ta v spalnico svoje gospodarice postavila skrinjo v kateri se je skrival Ambroguiuolo. Ta je ponoči prilezel iz skrinje ter si ogledal telo speče Zinevre, njeno spalnico ter vzel nekaj njenih reči s katerimi je kasneje Bernaboru natvezel lažno zgodbo o prešuštvu njegove žene. Bernabo je svojemu služabniku naročil, naj njegovo ženo ubije, a ta njegovega povelja ni izvršil, temveč je Zinevri pustil zbežati. Ta je preoblečena v moškega najprej služila nekemu Kataloncu, nato pa jo je ta predal sultanu. Sicurana, kakor se je imenovala preoblečena Zinevra, je sultan odposlal v Acrij, kjer je bil semenj trgovcev. Tam je Sicuran v zastavljalnici spoznal nekaj svojih stvari, ki jih je tja prinesel Ambroguiuolo. Ta mu je povedal zgodbo kako jih je dobil in Zinevra je odkrila vir Bernabojeve jeze. Sicuran je k sultanu dal poklicati Ambriguola in Bernaba naenrat kjer je Ambriguola prisilil, da je povedal resnično zgodbo. Bernabo je uvidel svojo zmoto in se začel kesati, Zinevra pa je po šestih letih v moški preobleki vsem navzočim pokazala, kdo je. Sultan je naročil, naj Ambriguola namažejo z medom in ga privežejo na steber, kjer ga bojo do smrti oglodale žuželke, Zinevro pa je še dolgo časa častil kot sloves velike kreposti in poštenosti.

Tretji dan, prva novela: Starejši možakar Benvenut se je zaradi slabo plačanega dela v samostanu vrnil domov, kjer je o svojem delu pripovedoval Tomažku. Ta si je želel, da bi lahko tudi sam opravljal vrtnarsko delo pri teh mladih nunah, zato je kmalu brez slovesa odšel na pot. Da mu načrt ne bi spodletel se je pretvarjal, da je mutast. S sekiro v roki je prispel v samostan, kjer je nadzorniku pomagal pri cepljenju drv in

ker je bil močan in krepak je nadzornik prednici predlagal, da bi ga vzeli v službo. In tako je Tomažek, enako kot Benvenut, postal vrtnar. Nekega dne, ko je poležaval na trati, sta mimo njega prišli dve mladi nuni. Mislili sta, da je Tomažek res mutast in zato sta o skušnjavah in poželjivosti govorili kar pred njim in on je tako vse slišal. Peljali sta ga v kolibo, kjer sta z njim spali. Od takrat sta vsak trenutek izkoristili zanj. Ob njunem nečistovanju so ju opazile druge nune, ki so ju sprva hotele zatožiti prednici, a so se jima raje pridružile in tako so tudi one spale z njim. Tako so Tomažka izkoriščale vse nune razen prednice, in ta je le s težavo zadovoljil vse. Medtem je Tomažek zaplodil marsikaterega otroka, a nune so to skrbno prikrivale. Ko je šla mimo ležečega, skoraj razgaljenega Tomažka tudi prednica, si je tudi ta zaželela spati z njim. Zato si ga je večkrat vzela zase. Ko Tomažek ni več zdržal, se je pretvarjal kakor da je ozdravel in da se mu je povrnil sluh. Prednici je povedal, da težko zadovoljuje devet nun hkrati in šele takrat se je zavedala, da ni nič bolj pametna kot ostale nune, ki pa so bile nanjo jezne, ker si je Tomažka večkrat vzela zase. Ko je nadzornik umrl, so nune na njegovo mesto postavile Tomažka, ki so mu omilile delo, da mu je bil lahko kos. Ko se je zgodba o Tomažku in nunah razvedela, se je Tomažek postaran vrnil domov.

Četrty dan, prva novela: Nekoč je živel knez Tankred, ki je imel samo eno hči, po imenu Ghismonda. Bila je čedna, a ker je bil močno navezan nanjo in ker jo je imel rad, je ni hotel omožiti. Sčasoma jo je dal za ženo nekemu vojvodi, ki je kmalu umrl in tako se je Ghismonda vrnila k očetu. Od takrat naprej je bila vedno pri njem in Tankred je ni hotel ponovno omožiti. Ker pa si je ona želela ljubezni, si je na skrivaj izbrala očetovega služabnika nizkega rodu, ki mu je bilo ime Guiscardo, s kateremu sta se skrivaj ljubila. K njej je hodil preko že dolgo pozabljene jame pred vrati kraljičine sobe. Dolgo je njuna ljubezen ostala tajna. Nekega dne pa je po svoji navadi Tankred prišel v hčerino sobo, a ker je ni bilo se je usedel in zaspal, skrit za zavesami. Ne vedoč, je Ghismonda odprla vrata Guiscardu. Knez se je prebudil in videl Guiscarda in Ghismondo medtem so sta se ljubila. Tiho je ostal za zaveso skrit, dokler nista ljubimca zapustila sobe. Nato je služabnikom naročil naj ujamejo Guiscarda, sam pa je odšel do Ghismonde ter jo med jokom grajal, zakaj se je vdala moškemu, ki ni njen soprog in zakaj je izmed vseh zbrala revno mladeniča tako nizkega rodu. Za tem je dal knez ubiti Guiscarda in mu izrezati srce. Ghismonda, ki je slutila, da bo oče ubil Guiscarda, pa je že v naprej pripravila strupena zelišča in iz njih napravila strup. Oče je Guiscardovo srce dal v zlato čašo in jo dal poslati hčeri s sporočilom, da je sama prizadela njegovo srce, zato bo zdaj on prizadel njeno. Ko je Ghismonda to videla, je na srce vlila vodo s strupenimi zelišči in jo popila ter umrla. Knez je spoznal svojo napako in ju dal pokopati v isti grob z vsemi častmi.

Četrty dan, peta novela: V Messini so živeli trije mladi bratje, ki so imeli sestro Lisabetto, ki je bog si ga vedi iz kakšnega vzroka še niso poročili. V svoji trgovini so imeli bratje tudi mladeniča Lorenza, ki je vodil in opravljal vse njihove posle. Lisabetta se je sčasoma ogrela za Lorenza, in ta se je tudi sam začel vnemati zanjo. Kmalu sta storila to, po čemer sta oba hrepenela in potem sta to še večkrat ponovila. Kmalu je to opazil eden izmed bratov, ko je videl Lisabetto odhajati v Lorenzovo sobo. To je sklenil povedati tudi drugima dvema bratoma in skupaj so se odločili, da bodo ob primerni priložnosti Lorenza ubili. To so tudi storili in njegovo truplo zakopali, ostalim pa povedali, da so ga odposlali iz mesta. Lisabetta je vsak večer obupano klicala Lorenza in molila da bi se čim prej vrnil. Neko noč se ji je prikazal v sanjah in ji povedal da je mrtev in se zato ne more vrniti k njej. Povedal ji je tudi kje so ga pokopali. Lisabetta je odšla na kraj, ki ga ji je pokazal ter odkopala truplo. Ker ni mogla sabo vzeti celega telesa, je odrezala Lorenzovo glavo in jo doma položila v posodo, jo zasipala z zemljo in v zemljo posadila baziliko. Potem je vsak dan posodo z glavo zalivala s solzami, kar so opazili tudi sosedge in to povedali bratom. Bratje so Lisabetti vzeli posodo. Ta jo je večkrat zahtevala nazaj, a bratje ji je niso dali, zato je od joka in žalosti zbolela. Tudi kasneje je Lisabetta posodo še vedno zahtevala nazaj in brate je zanimalo kaj je v njej, zato so ven stresli zemljo in zagledali še vedno prepoznavno Lorenzovo glavo. Ker so se ustrašili, da se stvar ne bi razvedela so pokopali glavo ter odpotovali iz Messine. Lisabetta ni nehala jokati in naposled je jokaje umrla.

Četrty dan, deveta novela: Nekoč sta živela dva imenitna viteza, Guiglielmo Rossiglione in Guiglielmo Guardastagno, oba pogumna bojevnika, ki sta večkrat prijemala za orožje. Bila sta zelo dobra prijatelja zato sta enako opravljena hodila na različne turnirje. Guiglielmo Rossiglione je imel prikupno, čedno ženo, v katero se je zaljubil drugi vitez,Guiglielmo Guardastagno in ta je z različnimi dejanje dosegel, da je gospa to opazila. Postala sta ljubimca a nista bila dovolj previdna, da mož ne bi tega opazil. Tega je ljubezen do žene in prijatelja takoj minila, a je svoje sovraštvo do njiju skrbno prikril ter na skrivaj načrtoval maščevanje. Sklenil je, da svojega nekdanjega prijatelja ubije. Ker se je slučajno pripravljaj viteški turnir je povabil ženinega ljubimca na večerjo, da se pomenita o turnirju. Ko se je ta bližal njegovemu domu, ga je Guiglielmo Rossiglione prestregel, ga ubil in mu izrezal srce. Tega je dal kuharju in mu naročil, da ga speče kot posladek za večerjo. Žena, ki je svojega ljubimca z veseljem pričakovala, je bila zelo razočarana, ko se ta ni prikazal. Ko so kuharji postregli sladico, je žena pojedla jed, ne vedoč da je bilo to srce njenega ljubimca. Ko jo je mož povprašal o jedi, jo je zelo pohvalila. Šele tedaj ji je mož povedal kaj je sploh pojedla. Žena se je vrgla skozi visoko okno in pri priči umrla, mož pa je uvidel napako in iz strahu pred ljudstvom in rojaki zbežal. Ljubimca so služabniki obeh graščin z žalostnimi srci

pokopali v isti grob in jima napisali verze, ki so govorili kdo sta ter kako in zakaj sta umrla.

Peti dan, četrta novela: V Romagni je nekoč živel vitez Lizio da Valbona. Imel je ženo Giacomino in le eno hči, ki se je imenovala Katarina. V hišo gospoda Lizia je pogosto zahajal lep in dober mladenič Ricciardo, ki mu je Lizio zelo zaupal. Mladenič se je zaljubil v Katarino. Ko je ta to opazila je tudi ona začela ljubiti njega. Ker so Katarino dobro stražili, ljubimca nikakor nista mogla skupaj spati in zato sta skupaj napravila načrt. Mladenka je nekega dneva v maju začela svoji materi tožiti, da ji je ponoči vroče. Ta ji ni vrjela, zato ji Katarina naslednjo noč ni pustila spati, saj se je celo noč premetavala po postelji in tožila materi, da ji je grozno vroče. Mati je zato prosila očeta, če lahko Katarina ponoči spi na balkonu, ker je tam hladneje in bo lahko poslušala petje slavčkov, ki jo bo morda uspavalo. Oče je privolil in dal pripraviti ležišče za Katarino. Ponoči je Ricciardo splezal na balkon k Katarini in tako sta se celo noč zabavala, proti jutru pa zaspala. Zjutraj je Lizio pogledal na balkon in tam zagledal speči par. Z ženo sta počakala da sta se Katarina in Ricciardo zbudila. Ko je Katarina videla, da so ju zasačili, je začela jokati in prositi očeta, naj se ju usmili. Lizio na srečo ni bil jezen in je vprašal Ricciarda, če se želi poročiti s Katarino. Ta je v to privolil in poročila sta se kar na balkonu. Tako so se vsi skupaj znebili ponižanja in sklenili zakon med dvema uglednima družinama. Nekaj dni kasneje sta se Katarina in Ricciardo poročila še pred prijatelji in sorodniki, potem pa sta skupaj odšla na Ricciardov dom.

Peti dan, sedma novela: Gospod Amerigo Abate je bil plemenitaš, ki je imel veliko otrok. Ker za njih ni mogel poskrbeti sam je potreboval sužnje, ki jih je kupoval od pomorskih roparjev. Nekoč je od njih kupil dečka Teodora, ki je bil videti bolj plemenit od vseh ostalih in zato ga je Amerigo vzgajal skupaj s svojimi otroci. Sčasoma se mu je tako prikupil, da mu je dal svobodo in ga povzdignil za svojega hišnika. Teodora je dal prekrstiti v Petra. Peter se je zaljubil v eno izmed Amerigovih hčera, ki ji je bilo ime Violanta. Tudi Violanta je ljubila Petra, a noben od njiju te ljubezni ni upal priznati. Nekega dne je žena gospoda Ameriga s hčerkami in Petrom odšla v bližnje mesto. Na poti jih je ujela nevihta. Peter in Violanta, ki sta skupaj hodila pred vsemi ostalimi sta se zatekla v staro koč, kjer sta si izpovedala ljubezen in storila tisto, po čemer sta hrepenela. To sta potem še večkrat ponovila in sčasoma je Violanta zanosila. Svojo nosečnost je skušala prikrivati čim dlje, ko pa to ni bilo več mogoče se je izpovedala materi. Ni ji povedala, da je zanosila s Petrom, saj mu je to obljubila. Mati jo je odposlala roditi na samotno posestvo, kamor je slučajno zašel tudi Amerigo. Sam je zahteval ime človeka, ki je zaplodil otroka in Violanta se je sčasoma vdala, saj ji je grozil s smrtjo. Petra so obsodili na vislice, na katere so ga spremili z bičanjem, Amerigo pa je k Violanti poslal sužnja, ki

naj bi Violanto ubil. Med bičanjem je Petra zagledal Armenski plemenitaš Fineo in ga prepoznal kot sina, ki so mu ga pred leti ugrabili pomorski roparji. Ko je Amerigo to slišal, se je takoj zglašil pri Fineu in dogovorila sta se, da naj se Violanta in Peter poročita, če pa se nočeta, potem naj bo kaznen izvršena do konca. Amerigo je k Violanti poslal služabnika, ki je pravočasno preklical njegov ukaz. Violanta in Peter sta se poročila in zaljubljena v miru in zadovoljstvu živela do smrti.

Peti dan, deveta novela: Federio je bil mlad in lep mladenič, ki je bil nesrečno zaljubljen v gospo Giovanno. Da bi si pridobil njeno naklonjenost je prirejal pojedine in k sebi vabil gospe. S tem pa je počasi hlapelo njegovo bogastvo. Kmalu je obubožal ter se preselil v Campo, kjer je imel borno posestvo ter se tam preživljal z lovom. Pri tem mu je pomagal njegov za lov izurjen sokol. Ko je mož gospe Giovanne umrl, je premoženje zapustil sinu. Sin gospe Giovanne, ki je poletje rad preživljal v kraju blizu Federiove koče, se je z njim kmalu spoznal in postal njegov prijatelj. Posebno mu je bil všeč Federigov izurjeni sokol. Nekaj časa kasneje je sin zbolel, njegovo zdravstveno stanje pa se je hitro poslabševalo. Ko ga je mati spraševala, če obstaja kaj, česar si želi in bi mu pomagalo ozdraveti, ji je odgovoril, da bi mu ozdraveti pomagal samo Federiov sokol. Gospa se je spomnila Federiove močne ljubezni do nje in se napotila k njemu, da bi ga ponižno prosila za sokola. Ob snidenju mu je povedala, da hoče popraviti škodo, ki jo je utrpel zaradi nje. Kot odškodnino mu je ponudila, da bo obedovala pri njem. Federigo je bil v skrbeh saj ni vedel s čim naj ji postreže. S težkim srcem je ubil sokola, ga spekel in postregel. Po kosilu mu je gospa razložila namen njenega obiska, in ga prosila za sokola za svojega sina. Federigo ji je žalosten povedal, da ji ga žal ne more dati, ker je bil sokol sočna pečenka, ki jo je ravnokar použila. Gospa se je žalostna vrnila k sinu. Ta je kmalu umrl in dedinja je postala ona. Bratje so jo nagovarjali, naj se ponovno poroči. Odločila se je za Federiga. Bratje so ji sprva nasprotovali, a jih je zavrnila z besedami, da hoče moža, ki potrebuje bogastvo, raje kakor bogastvo, ki potrebuje moža. Federigo in gospa Giovanna sta se srečno poročila.

Sedmi dan, druga novela: Nekoč je živel mož, ki je imel za ženo ljubko mladenko, ki ji je bilo ime Peronella. Njun zaslužek je bil precej boren in komaj sta se preživljala iz dneva v dan. Nekoč je Peronello ugledal nek mladenič in se pri priči zaljubil vanjo. Po daljšem dvorjenju se je Peronella končno vdala in od takrat naprej se je s snubcem Gianellom videvala vsakič po moževem odhodu. Nekega dne pa se je mož nepričakovano vrnil kmalu zatem ko je zapustil dom. Peronella je svojemu ljubimcu naročila, naj se skrije v čeber in tam počaka, sama pa je odšla do svojega moža ter se nanj razjezila ker ni bil v službi. Začela mu je jokaje tožiti, da sama ne more preživljati obeh s svojim bornim zaslužkom in ozmerjala ga je tudi,

da se ostale njene prijateljice namesto z možem zabavajo z ljubčki, ki jih obravnavajo kot kraljice, medtem ko ona vsak dan dela. Mož jo je pomiril in ji povedal, da je bil današnji dan dela prost dan, ter da se je zato vrnil tako hitro, s seboj pa je pripeljal še moža, s katerim je sklenil kupčijo za stari čeber. Žena je možu povedala, da je čeber že sama prodala nekemu drugemu za višjo ceno in da se je ta mož ravnokar skrival v čebru in pregledoval njegovo notranjost. Snubec, ki je slišal njun pogovor je zlezel iz čebra ter zgodbo potrdil, možu pa je rekel tudi, da le tega ne bo kupil če mu ga on prej ne osnaži. Mož je zlezel v čeber in začel strgati, Peronella pa se je med tem sklonila v čeber, tako da je s telesom zapolnila cel vhod, ter možu ukazovala, kje naj strga. Medtem je njen ljubimec dokončal tisto, pri čemer ju je prej zmotil Peronellin mož. Ta je med tem očistil ves čeber. Gianell je izplačal vsoto za čeber in poklical služabnike, ki so ga odnesli na njegov dom.

Osmi dan, sedma novela: Nekoč je v Florenci živela mladenka lepe postave, plemenitega rodu in vzvišene glave, ki ji je bilo ime Helena. Postala je vdova in se ni hotela ponovno poročiti, saj se je zaljubila v lepega mladeniča, ki si ga je sama izbrala. Vanjo se je zagledal Pariški študent Rinieri. Ko je gospa to opazila, je naročila svoji služabnici, naj ga zvečer povabi k njej domov. Študent je zvečer prišel na vdovino dvorišče a mu nihče ni odprl vrat. Vdova in njen ljubimec sta ga opazovala skozi okno in se mu smejala. Študent je celo noč čakal na zasneženem dvorišču in zjutraj odšel domov. Zaradi ozeblin so ga na domu zdravili do pomladi. Zato se je odločil gospe maščevati. Ravno tedaj je vdovo zapustil njen ljubimec in študent ji je povedal za čarovnijo s katero ga bo dobila nazaj. Gospa se je naslednjo noč napotila k potoku in se sedemkrat naga skopala v njem potem pa se je napotila, še vedno naga, na stolp, kakor ji je naročil študent. Ta je medtem čakal v gozdu in je brž, ko se je vdova povzpela na stolp od tam umaknil lestev. Tako je pustil vdovo na vrhu stolpa celo noč in cel dan, da jo je sonce močno opeklo in iznakazilo njeno poprej lepo telo. Poleg neznosne vročine sta jo mučili tudi lakota in žeja, razbeljeni marmor na stolpu pa ji je dodobra opekel stopala. Kljub vdovinim prošnjam in joku se je študent ni usmilil in je raje odšel domov obedovat. Medtem je mimo stolpa prikorakal neki pastir. Vdova mu je naročila naj pokliče njeno deklo. Pastir je potem postavil lestev nazaj na njeno mesto in dekla se je povzpela na stolp, da je vdovo oblekla in ji pomagala s stolpa. Ko sta plezali po lesti je dekla padla in si zlomila desno stegno. Minilo je kar precej časa preden so zdravniki pozdravili deklino stegno in povrnilo vdovi lepo kožo. Vdova si je izmislila lažno zgodbo o svoji nesreči. Hitro je pozabila na svojega ljubimca in od tedaj naprej ni nikoli več brila norcev iz nikogar.

Deveti dan, prva novela: Nekoč je v mestu Pistoji prebivala prelepa vdova, v katero sta bila močno zaljubljena dva moška. Eden izmed njiju se je imenoval Rinuccio Palermi, drugi pa Alessandro Chiarmontesi. V vdovo sta se zaljubila naključno, ne da bi vedela drug za drugega. Vsak posebej je poskušal narediti vse za njeno ljubezen. Gospe pa ni bilo mar za nobenega izmed njiju in se ju je hotela odkrižati tako, da bi ju prosila za uslugo, ki je ne bi mogla izpolniti. Služabnico je najprej poslala k Alessandru in ta mu je izrazila Gospejino željo. Če je hotel doseči ljubezen, po kateri je že toliko časa hrepenel je moral zvečer zlesti v grobnico Bogomorca, to je bil človek, ki so ga prejšnjega dne pokopali. Tam je moral leči v grobnico ter brez besed in premikanja čakati na človeka, ki ga bo potegnil iz grobnice in odnesel Gospe na dom. Potem je služabnico poslala še k Rinucciju. Ta je moral zvečer oditi v grobnico, kjer je bil pokopan Bogomorec, ter truplo povleči iz grobnice, ne ozirajoč se na zvoke, ki bi jih morda slišal, ter ga prinesiti na njen dom. Oba snubca sta se strinjala in privolila v izpolnitev usluge. Najprej se je v grobnico odpravil Alessander. Na poti tja si je že skoraj premislil a močna ljubezen ga je gnala k izpolnitvi usluge. V grobnici je iz groba potegnil Bogomorčevo truplo, se je oblekel v njegova oblačila in tiho legel. Za tem se je v grobnico odpravil Rinuccio. Potegnil je nepremičnega Alessandra iz groba ter si ga oprtal na rame in ga počasi nesel na Gospejin dom. Na njeni ulici pa so nanj planili stražarji, ki so ravno tedaj lovili nekega zločinca. Rinuccio se je ustrašil ter vrgel Alessandra na tla ter zbežal. Za tem je iz tal vstal tudi Alessander ter zbežal tudi on. Rinuccio se je kasneje vrnil na mesto, kjer je prej odvrnil Alessandra, a trupla ni našel nikjer. Ker ni noben izmed snubcev izpolnil svoje naloge se je gospa tako odkrižala obeh.

Deseti dan, prva novela: Nekoč je živel vitez imenovan gospod Ruggieri. Bil je velik poštenjak, bogat in velikodušen. Ker je spoznal, da se njegova cena v Toskani ne namerava zvišati je za nekaj časa odšel k španskemu kralju Alfonzu. Medtem ko je gospod Ruggieri bival na španskem, so ga zaradi hrabrih dejanj proglasili za junaškega viteza. Ko je tako že nekaj časa bival na španskem dvoru je opazil, da kralj rad podeljuje ostalim veljakom gradove, mesta in baronstva, njemu pa dotlej ni podaril še ničesar. Ruggieri se je zato odločil zapustiti mesto. Kralj mu je za pot podaril najlepšo mulo kar jih je premogel in naročil svojemu služabniku, naj se pretvarja, da tudi on potuje v Toskano. Služabnik je potoval skupaj z Ruggierijem in bil pozoren na vse njegove besede, saj je bila njegova naloga izvedeti, zakaj je Ruggieri v resnici zapustil dvor. Ruggieri je v jezi na svojo mulo izjavil, da ja takšna kot kralj, saj je svojo potrebo opravila v reko in ne pred tem v hlevu tako kot vse ostale mule. Služabnik je naslednje jutro naročil Ruggieriju naj se vrne k kralju in ta je to storil. Kralj mu je povedal, da ni sam kriv za to, da ni dobil nobenega posestva pač pa njegova usoda. To mu je dokazal tako, da mu je velel

izbirati med skrinjo z zemljo in skrinjo z zlatom. Ruggieri je izbral skrinjo z zemljo. Tako mu je kralj dokazal, da je za vse kriva usoda, a mu je vseeno podaril tudi skrinjo z zlatom, ki mu je usoda ni namenila. Ruggieri se je bogatejši vrnil nazaj v Toskano.

Deseti dan, deseta novela: Pred dolgim časom je živel mladenič Gualtieri, ki je bil eden izmed markizov iz Saluzza, ter ni imel ne žene ne otrok. Njegovim podložnikom to ni ugajalo, zato se je Gualtieri odločil, da se bo poročil z lepo mladenko iz kmečke hiše blizu njegovega doma, katere navade so mu že dolgo časa ugajale. Poklical je njenega siromašnega očeta ter se z njim dogovoril, da jo vzame za ženo. Na dan poroke je Gualtieri prišel na dom svoje zaročenke Griselde, jo dal obleči in se potem z njo poročil. Griselda se je hitro privadila na višji standard življenja in je znala očarati marsikoga. Gualtieri, ki se je bal, da ji bo bogastvo stopilo v glavo, ji je nenehno govoril, da je podložniki ne marajo, da bi tako preizkušal njeno potrpežljivost in ponižnost, čeprav to ni bilo res. Njeno uklonljivost je preizkusil tudi tako, da je k njej poslal služabnika z naročilom, da ubije njuno prvorojenko. Žena je vse ponižno prenesla in služabniku predala otroka, mož pa je svojo hčer poslal k svojemu bratrancu v vzgojo. Ko je žena kasneje rodila še sina, je Gualtieri k njej spet poslal služabnika z istim naročilom. Naposled se je Gualtieriju zazdelo, da je čas za zadnji preskus. Griseldi je rekel, da podložniki zganjajo tolikšno nejevoljo, da se bo morala vrniti k očetu. Pretvarjal se je tudi, da se je naveličal in da si bo izbral boljšo ženo. V zameno za devištvo je Griselda dobila le srajco, v kateri je lahko zapustila hišo in se vrnila na očetov dom. Gualtieri, ki se mu je zdelo, da je ženo že dovolj preizkušal ter da se v novih razmerah ni spremenila, se je odločil, da bo ženo končno rešil bridkosti, zato jo je dal poklicati na svoj dom. Tam sta že čakala njuna sin in hčerka. Gualtieri se je najprej pretvarjal, da bo njegova hči postala njegova nova žena in Griseldo prosil, naj pripravi vse stvari potrebne za poroko. Kmalu pa je Griseldi razkril, da je to v resnici samo njena hči. Njeno potrpežljivost nagradi tako, da jo je spet sprejel v svoj dom in jo dal častiti kot marikizo.